

Sygn. akt *XVI GC 282/11*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XVI Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Śliwińska-Stępień

Protokolant: protokolant Anita Łodziarek

po rozpoznaniu w dniu 07 kwietnia 2016 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa **K. F.**

przeciwko (...) **S.A. z siedzibą w P.**

z udziałem interwenienta ubocznego (...) sp. z o.o. z siedzibą w Z.

o zapłatę

orzeka:

1. Zasądza od (...) S.A. z siedzibą w P. na rzecz K. F. kwotę 80.936,30 zł (osiemdziesiąt dziewięćset trzydzieści sześć złotych trzydzieści groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lipca 2011 r. do dnia 31 grudnia 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
3. zasądza od (...) S.A. z siedzibą w P. na rzecz K. F. koszty procesu według zasady ich stosunkowego rozdzielenia przyjmując, że powód wygrał sprawę w 80 %, pozostawiając referendarzowi sądowemu ich szczegółowe rozliczenie po uprawomocnieniu się orzeczenia.

SSO Magdalena Śliwińska-Stępień

Sygn. akt: XVI GC 282/11

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 marca 2011 roku (data stempla pocztowego) powód K. F., prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w W. wniósł pozew przeciwko (...) Spółce akcyjnej z siedzibą w Z. (dalej: (...)) o zapłatę 101.289,21 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w ramach współpracy z (...), opartej na pisemnej umowie, miał wykonać zmianę w biurach handlowych polegającą na inwentaryzacji 99 biur handlowych, demontażu kasetonów, zerwaniu i zutylizowaniu folii z witryn, oklejeniu witryn nową folią oraz dostawie i montażu kasetonów jednostronnych i dwustronnych. Po wykonaniu ww. prac w części biur handlowych pozwanego powód wystawił faktury VAT, które zostały w całości zapłacone przez pozwanego. Powód wskazał, że po zmianach w zarządzie firmy pozwanej powód otrzymał informację, że projekt zlecony umową został wstrzymany i z tej przyczyny powód ma zaprzestać prac w biurach handlowych. Z 99 biur, które miał zrealizować powód, wykonanych zostało jedynie 39. Powód nie był w stanie wykonać prac bez zgody i współdziałania pozwanego, a na wezwania o udostępnienie mu lokalów otrzymywał odpowiedź, że projekt nie będzie kontynuowany. Wobec nieudostępniania lokali przez zamawiającego

powodowi, powód odstąpił od umowy o dzieło. Powód wskazał, że na dochodzoną od pozwanego kwotę 101.289,21 zł składa się: kwota 81.145,19 zł tytułem odszkodowania za odstąpienie od umowy o dzieło oraz 20.144,02 zł tytułem skapitalizowanych odsetek od ww. kwoty obliczonych do daty wniesienia pozwu. (pozew k. 2 – 6).

W odpowiedzi na pozew z dnia 20 lipca 2011 roku pozwany (...) S.A. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. W uzasadnieniu pozwany podniósł, iż decyzję, co do tego, które zinwentaryzowane biura handlowe zostaną ostatecznie objęte zakresem zamówienia wymiany kasetonów i folii, powód oddał w ręce zamawiającego – pozwanego, który ze względu na zakres przedsięwzięcia zagwarantował sobie możliwość dostosowania jego kontynuacji do osiągniętych efektów. Pozwany podał, że jakość montowanych przez powoda urządzeń była nienależyta, a kwota dochodzona przez powoda w pozwie w jego ocenie nie jest odszkodowaniem, a wynagrodzeniem jakie powód miałby otrzymać po wykonaniu dzieła. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia wskazując, że żądanie zapłaty wynagrodzenia od zamawiającego było roszczeniem z umowy o dzieło, które przedawnia się z upływem lat dwóch od dnia oddania dzieła, a jeżeli dzieło nie zostało oddane – od dnia, w którym zgodnie z umową miało być oddane (odpowiedź na pozew k. 156 – 159).

Na rozprawie dnia 2 lutego 2015 roku (...) Sp. z o.o. złożył interwencję uboczną po stronie pozwanego. Aktem notarialnym z dnia 31 marca 2014 roku strona pozwana (...) S.A. przeniosła swe przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 55⁽¹⁾ k.c., na rzecz (...) Sp. z o.o. W związku z przeniesieniem na rzecz (...) sp. z o.o. przedsiębiorstwa, spółka ta zobowiązała się zaspokoić wierzycieli (...) S.A. zwalniając ją od odpowiedzialności za przyjęte zobowiązania i obciążenia. Strona pozwana zmieniła dotychczasową firmę na (...) S.A. (interwencja uboczna po stronie pozwanego k. 610-611; akt notarialny k. 613 – 622).

Interwenient uboczny wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na rzecz interwenienta ubocznego (...) sp. z o.o. od powoda zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. (k. 610)

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowisko. (k. 764)

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 3 marca 2008 roku (...) S.A. w Z. (jako klient) zawarł z K. F. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Agencja (...) w W. (jako agencją), umowę o współpracę. Na jej podstawie Klient zamówił, a K. F. zobowiązał się do wykonania na rzecz Klienta dzieła obejmującego 1. inwentaryzację 99 biur handlowych utrzymywanych przez klienta na terenie całego kraju (zwanym dalej „biurami”), polegającą na pomiarach witryn i kasetonów; 2. demontażu kasetonów, stanowiących wyposażenie biur, z zachowaniem ich integralności i z pozostawieniem ich na terenie biur; 3. zerwaniu oraz zutylizowaniu folii z witryn biur; 4. oklejeniu witryn biur folią; 5. dostawę i montaż w zinwentaryzowanych biurach: kasetonów jednostronnych (lico kasetonów wykonane miało być z materiału dibond czarny) i semaforów dwustronnych (lico kasetonów wykonane miało być z materiału dibond czarny).

Zgodnie z pkt. 3 §1 umowy z dnia 03 marca 2008 r. w trakcie wykonywania umowy powoda miały wiązać wskazania klienta kasetonów oraz folii wyłączonych spod zamówienia demontażu.

Do obowiązków Klienta – zamawiającego należało współdziałanie z agencją poprzez bieżące usuwanie leżących po jego stronie przeszkód natury organizacyjnej pojawiających się w trakcie wykonywania dzieła przez agencję na terenie biur, terminowa zapłata wynagrodzenia należnego agencji.

W § 4 umowy strony ustaliły, iż wynagrodzenie należne agencji – (...) będzie wynosić 1. za inwentaryzację (...)zł netto za biuro oraz (...) zł netto za kilometr dojazdu, przy czym, jeżeli w danym mieście będzie znajdować się kilka biur, to koszt ten miał być liczony jednorazowo plus koszt noclegów ((...)/osobonoc, a ilość osobonocy każdorazowo miał być ustalana z klientem po akceptacji klienta. 2. za demontaż istniejącego kasetonu i zerwanie folii (...) zł netto za biuro wraz z kosztami noclegów(...)/osobonoc, a ilość osobonocy każdorazowo miał być ustalana z klientem po akceptacji klienta. 3. za dostawę modułu kasetonowego z czarnego dibondu (...) zł netto, 4. za dostawę kasetonu semaforowego

dwustronnego z dibondu – (...) zł netto, 5. za dostawę folii z logo na witrynę – (...) zł netto/biuro. Ponadto, agencja (...) miała otrzymać (...) zł netto/biuro plus (...) zł netto/km za montaż całości obejmujący podłączenie elektryczne kasetonu zewnętrznego z czarnego dibondu wraz z wyłącznikiem czasowym. Strony postanowiły, iż w przypadku wyjątkowo niekorzystnych warunków technicznych wykonywania usługi kwota wynagrodzenia może zostać zwiększona o 5%, po uprzedniej akceptacji obu stron (§4 pkt 2 umowy).

Strony nie ustaliły terminu wykonania dzieła, zamawiający nie przedstawił danych dotyczących biur handlowych, ich lokalizacji, w których powód miał wykonać wyżej opisany przedmiot umowy o dzieło. Powyższe strony umowy o dzieło z dnia 03 marca 2008 r. ustalały w trakcie jej realizacji.

Zgodnie z § 9 umowy z dnia 03 marca 2008 r. jej zmiana wymagała formy pisemnej pod rygorem nieważności.

(umowa o współpracę k. 11 – 13, zeznania powoda K. F.).

Zamawiający podał w dniu 19 marca 2008 r. w korespondencji elektronicznej, iż zmiana wizualizacji biur handlowych dla (...) S.A. miała odbywać się w 99 punktach w województwach: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) oraz (...). Zamawiający podał „orientacyjne” terminy montażu.

Od dnia 19 marca 2008 roku do dnia 29 lipca 2008 roku pomiędzy przedstawicielami agencji (...) i spółki (...) trwały ustalenia dotyczące miejscowości, w których miał się kolejno odbyć montaż kasetonów. Lokalizacje biur handlowych oraz ich ilość ulegały wielokrotnej zmianie. Umowa o współpracę przewidywała 99 lokalizacji. Strony nie podpisały dodatkowego aneksu do umowy dotyczącego zmiany ilości lokalizacji, zmiany przedmiotu umowy. Strony w drodze korespondencji mailowej ustalały, które z biur mają zostać zrealizowane, w jakim terminie. Wizualizacja poszczególnych biur była przesyłana do pozwanego. Po jej akceptacji przez pozwanego i po udostępnieniu biura, była realizowana przez powoda.

W wiadomości e – mail z dnia 28 kwietnia 2008 roku zamawiający dokonał zmiany harmonogramu prac, wprowadzając nowe lokalizacje. W korespondencji e – mailowej z dnia 2 czerwca 2008 roku ilość zamawiający podał 73, a następnie w e – mailach z 17 czerwca 2008 roku zamawiający wprowadzono nowe zmiany dotyczące harmonogramu prac, w tym wykreśleniu uległo z harmonogramu prac biura handlowe z miejscowości Ł.. W e – mailu z dnia 29 lipca 2008 roku przesłano kolejną listę biur do wizualizacji.

[korespondencja e – mailowa k. 205 – 295; (e – mail k. 213; harmonogram zmiany wizualizacji biur handlowych dla (...) S.A. k. 214 – 216), zeznania K. F. k. 433 – 437; wyjaśnienia M. T. k. 437 – 441, zeznania świadka M. G. (k. 191)]

K. F. przystąpił do realizacji zleconych prac. Biuro handlowe w Z. było biurem wzorcowym, a zmiany w nim wprowadzone miały być uwzględnione w biurach w innych lokalizacjach. Powód wykonał zewnętrzną wizualizację biur handlowych w miejscowościach: R. (...), R., Z., S., W., Ł., P., Ł., B., Z., T., Ł.,. Zlecone prace ww. biurach handlowych powód wykonał zgodnie z umową. Zamawiający nie zgłaszał żadnych wad, zastrzeżeń i niezgodności wykonanego dzieła z umową, z wyjątkiem biura w K. i w Z.. Zamawiający wskazał na niezgodność dotyczącą biura w K. polegającą na nieoklejeniu drzwi, co miało zostać usunięte prawione do 31 lipca 2017 r. (k. 83), a w biurze w P. przy ul. (...) wskazał na zamontowanie złej naklejki na drzwiach (zawierającej nieprawidłowe godziny otwarcia biura), zmiana naklejki miał nastąpić w dniu 10 lipca 2008 r. (k. 90). Pozwany zaakceptował wygląd kasetonów oraz witryn w zrealizowanych przez powoda biurach handlowych. K. F. dokonał wizualizacji w 39 biurach handlowych pozwanego. Po odebraniu przez pozwanego dzieła powód wystawił faktury, które zostały opłacone przez zamawiającego.

[protokoły technicznego odbioru z dnia 12 czerwca 2008 roku, 9 lipca 2008 roku, 12 lipca 2008 roku, 14 lipca 2008 roku, 16 lipca 2008 roku, 17 lipca 2008 roku, 18 lipca 2008 roku, 19 lipca 2008 roku, 22 lipca 2008 roku – k. 75, 91; fotografie z akceptacją k. 92 – 130) zeznania B. M. k. 354 – 356; zeznania J. P. k. 379 – 381, zeznania K. F. k. 433 – 437]

Powód był gotowy do realizacji kolejnych biur handlowych, przesłał stronie pozwanej ich wizualizację, która nie została potwierdzona przez stronę pozwaną. Pozwana w korespondencji elektronicznej wskazała, że „zgodnie z naszymi

ustaleniami dot. wstrzymania wizualizacji póki co nie akceptuję nowych projektów”. Dalsza realizacja umowy z dnia 03 marca 2008 r. - wymiana biur handlowych została wstrzymana przez zamawiającego.

[e-meil z dnia 25 sierpnia 2008 r. (k. 66), zeznania świadka M. G. (k. 191), zeznania K. F. k. 433 – 437]

Strony postępowania w okresie, w jakim była i miała być realizowana umowa o dzieło dotycząca wizualizacji 99 biur handlowych współpracowały ze sobą w zakresie innych zleceń. Pozwany wykonywał na rzecz pozwanego stronę internetową, CIS – księgę wizualizacji indywidualnej, ulotki , projekt wizualizacji biur wewnątrz.

[zeznania świadka B. K. (k. 354-355, korespondencja elektroniczna (k. 33-34, k. 38, k. 39, k. 40 k. 41, k. 43, k. 44)]

Zamawiający nie zgłosił reklamacji w zakresie zrealizowanego dzieła, nie wezwał do naprawy, bądź wymiany elementów dzieła w zakresie zrealizowanych przez powoda wizualizacji biur. Nie odstąpił od umowy z dnia 03 marca 2008 r.

Pozwany na wezwania powoda dotyczące kontynuowania umowy o współpracę z dnia 03 marca 2008 r., do rozliczenia i dokończenia umowy, której przedmiotem była wizualizacja biur handlowych podawał, że „część biur została oklejona wg nie zatwierdzonej wizualizacji, zamontowane zostały wyłączniki zamiast zegarowych na zmierzchowe” (k. 29). Pozwany nie określał, do których biur miał zastrzeżenie, nie określał zakresu nieprawidłowo wykonanej umowy, nie precyzował, w tym zakresie żadnych roszczeń, lecz „wstrzymał” kontynuowanie umowy.

(korespondencja elektroniczna k. 27, k. 35, faktury k. 473 – 481, potwierdzenie przelewu k. 132; potwierdzenie przelewu k. 134, zeznania powoda K. F. k. 433-437).

Pismem z dnia 10 lutego 2009 r. powód wezwał zamawiającego do wykonania zobowiązań wynikających z umowy z dnia 04 marca 2008 r. w szczególności do zaakceptowania wizualizacji i udostępnienia biur handlowych. Powód wskazał termin dwóch tygodni od dnia otrzymania pisma pod rygorem skorzystania przez powoda uprawnień z art. 639 k.c. i art. 640 k.c. włącznie z odstąpieniem umowy.

(pismo powoda z dnia 10 lutego 2009 r. k. 138)

Pozwany uznał wezwanie za nieuzasadnione wskazując, że „współpraca stron rozpoczęta na podstawie umowy z dnia 04 marca 2008 r. nie podlega kontynuacji z uwagi na podniesione przez zamawiającego wykonywanie prac przez przyjmującego niezgodnie z kontraktem”.

(pismo pozwanego z dnia 27 lutego 2009 r. k. 137).

Wobec nieprzedstawienia przez zamawiającego biur handlowych do dalszej realizacji przez powoda umowy o dzieło z dnia 04 marca 2008 r. powód pismem z dnia 4 marca 2009 roku odstąpił od umowy na podstawie art. 640 k.c.

(odstąpienie powoda od umowy - k. 138a)

Powód pismem z dnia 30 marca 2009 r. wezwał pozwanego do zapłaty odszkodowania z tytułu odstąpienia od umowy z dnia 04 marca 2008 r. w wysokości 72.505,19 zł.

(wezwanie do zapłaty k. 139)

Sąd na wniosek powoda postanowieniem z dnia 20 marca 2014 roku Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu przedsiębiorstw i reklamy na okoliczność wyliczenia zysku, który mógłby osiągnąć K. F. realizując w pełnym zakresie umowę z (...), poprzez ustalenie kwoty wynagrodzenia K. F. i kosztów, które zaoszczędził, na podstawie wysokości wynagrodzenia i wysokości kosztów w przypadku biur handlowych już zrealizowanych w ramach tej umowy (postanowienie k. 451).

Biegły sądowy przy Sądzie Okręgowym w Warszawie P. M. sporządził opinię pisemną, w której ustalił, że utracone korzyści powoda „wskutek zerwania umowy przez pozwanego” wyniosły (...) zł. Biegły sądowy wskazał, że do obliczania utraconych korzyści zastosował metodę porównawczą. Biegły na podstawie danych dotyczących zrealizowanych przez powoda na rzecz pozwanego wizualizacji biur handlowych dokonał ich uśrednienia, przedstawił je za pomocą wskaźników i następnie przeniósł je na założenia dotyczące przyszłości tj. na część niezrealizowanego zamówienia wynikającego z umowy o dzieło zawartej przez strony w dniu 03 marca 2008 r. Biegły na podstawie treści umowy z dnia 03 marca 2008 r. uznał, że powód miał dokonać wizualizacji biur handlowych w 99 lokalizacjach, z których zrealizował 39. Biegły sądowy wyjaśnił, że zrealizowanie przez powoda 40% umowy pozwalało na ustalenie danych przyjętych przez powoda do obliczeń utraconych korzyści jako miarodajnych i w pełni reprezentatywnych. Powód prace wynikające z umowy zawartej ze stroną pozwaną zlecił podwykonawcy, którym był M. K. prowadzący działalność gospodarczą (...). Biegły ustalił koszt powoda poniesiony tytułem wynagrodzenia dla podwykonawcy, a który to koszt zmniejszał zysk powoda z tytułu zrealizowanej części zamówienia wynikającej z umowy stron z dnia 03 marca 2008 r.

K. F. zamontował 39 kasetonów dużych i pobrał z tego tytułu średnie wynagrodzenie w kwocie (...) zł (w przedziale od (...) zł do (...) zł). Średnia długość kasetonu dużego (płaskiego) wynosiła 4,3318 metra. Stawki za montaż kasetonu semaforowego, za oklejenie witryny folią, demontaż starego kasetonu były stałe. Gdyby K. F. zrealizował dalszych 60 lokalizacji, biegły założył, że również okleiłby 60 witryn folią, zdemontowałby 60 starych kasetonów, zamontowałby 60 kasetonów dużych różnej wielkości i zamontowałby również pewną część kasetonów semaforowych. 9 kasetonów semaforowych ma się do 39, tak jak 14 do 60, a więc K. F. mógł zamontować 14 semaforów. K. F. utracił zysk na dostawie i montażu 60 kasetonów składających się z modułów 95 cm o różnej długości. Średnia długość kasetonu dużego wynosiła 4,3318 metra a średni przychód ze sprzedaży z tytułu dostawy kasetonu to (...)zł za 1 cm bieżący (czyli (...) zł na metrze bieżącym).

Z tytułu niezrealizowanej części umowy, w zakresie dostawy kasetonów, powód osiągnąłby dochód w wysokości (...) zł. Koszt własny powoda sprzedaży z tytułu montażu kasetonu dużego według wynagrodzenia umownego stron procesu to (...) zł, był pomniejszony o wartość usługi podwykonawcy, czyli wynosił (...) zł. Biorąc pod uwagę, iż kasetonów dużych K. F. zamontował 39, a zamontowałby kolejne 60, utracony zysk wynosił iloczyn (...) zł i (...) tj. (...) zł. Natomiast, co do kosztów własnych sprzedaży z tytułu dostawy i montażu kasetonu semaforowego, biegły przyjął kwotę (...) zł z tytułu wynagrodzenia umownego stron pomniejszone o wartość usługi podwykonawcy, czyli 330,00 zł. Biegły przyjął, iż K. F. zamontowałby 14 semaforowych kasetonów (podczas gdy zamontował ich 9), a więc utracony zysk wynosił iloczyn (...) zł i (...) czyli (...) zł. Koszt własny sprzedaży z tytułu demontażu kasetonu starego to (...) zł pomniejszone o wartość usługi podwykonawcy w wysokości (...) zł. Utracony zysk to iloczyn kwoty (...) zł i (...) lokali: (...) zł.

Co do kosztów sprzedaży z tytułu oklejenia witryny folią, to po odjęciu wartości przysługującej podwykonawcy ((... zł – (...) zł), utracony zysk K. F. to iloczyn (...) zł i (...) tj. (...) zł.

Biegły obliczył również utracony zysk z tytułu dojazdów. Marżą powoda była kwota (...) zł (marża podwykonawcy to (...) zł z (...)zł). Biegły zsumował odległości do miast, w których miało zostać wykonane zlecenie, tj.: Ł., R., O., P., N., K., P., G., K., K., L., O., O., W.. Łączna odległość wynosiła 12.604 km w dwie strony. Iloczyn kwoty (...) zł i (...) km oznaczał utracony zysk w wysokości (...) zł.

Reasumując, biegły ustalił, iż wskutek nieuzasadnionego zerwania umowy przez (...), K. F. poniósł szkodę z tytułu *lucrum cessans* w wysokości (...) zł

(opinia biegłego k. 466 – 472, uzupełniająca pisemna opinia biegłego k. 642 – 643), wyjaśnienia biegłego sądowego złożone w trybie art. 286 k.p.c. k. 759-762)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie ww. dokumentów, których prawdziwości i rzetelności sporządzenia strony nie kwestionowały. Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie zeznań świadka M. G. k. 191 oraz opierając się w niewielkim zakresie na podstawie zeznań świadków B. K. oraz A. B.. Podstawę ustaleń stanowiły także zaznania

powoda K. F. (k. 433 – 437) i w części zeznania przesłuchanego w charakterze strony na rozprawie w dniu 07 stycznia 2014 r. M. T. (k. 437 – 440).

Sąd ustalenia faktyczne w zakresie ustalenia zysku, który mógłby osiągnąć K. F. realizując w pełnym zakresie umowę z (...) oparł na podstawie opinii pisemnej, uzupełniającej opinii pisemnej oraz wyjaśnień złożonych w trybie art. 286 k.p.c. biegłego sądowego z zakresu przedsiębiorstw i reklamy P. M..

Podstawy ustalenia w zakresie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie nie stanowiły zeznania świadka A. G. (k. 377-379), z których wynika, że jako pracownik powoda była odpowiedzialna za realizację innego zlecenia na rzecz strony pozwanej niż wizualizacja biur handlowych. Świadek nie znała postanowień umowy stron z dnia 03 marca 2008 r, nie wiedziała, w jaki sposób realizacja tej umowy została przez strony zakończona. Za nieprzydatne Sąd uznał zeznania świadka J. P.. (k. 379-380) Świadek nie pamiętała okoliczności współpracy stron w zakresie realizacji przez powoda wizualizacji biur handlowych, nie pamiętała, czy lista tych biur się zmieniała, nie wiedziała czy wzorcowe biuro zostało odebrane przez stronę pozwaną. Z zeznań świadka wynika, że zajmowała się jedynie biurem handlowym w Z., które było biurem wzorcowym, a następnie zakończyła współpracę z pozwanym.

Świadek B. K. również nie znała przyczyny zakończenia współpracy w sprawie wizualizacji biur handlowych. (k. 355). Nie pamiętała czy lista biur była stała czy się zmieniała. Nie uczestniczyła w odbiorach biur handlowych i nie wiedziała jak wyglądały. Świadek jedynie podała, że biura handlowe w Z. było wzorcowe i na jego podstawie miały być realizowane dalsze biura. (k. 355).

Świadek A. B. podał, że w trakcie realizacji umowy z powodem możliwe, że dochodziło do zmian w lokalizacji biur handlowych. Świadek pomimo, że nie potrafił podać szczegółów dotyczących współpracy z powodem, ocenił ją jako dobrą. (k. 381-383).

Opinia biegłego sądowego z zakresu przedsiębiorstw i reklamy P. M. została sporządzona na podstawie całokształtu materiału zgromadzonego w sprawie zgodnie z przepisami prawa i w oparciu o wiedzę specjalistyczną. Opinia była jasna, biegły wyjaśnił sposób dokonanych obliczeń, powód przyjętych w swojej opinii założeń, jak i przyjętą metodykę obliczeń. Sąd ocenił opinię za prawidłową i przyjął ją jako podstawę faktyczną ustaleń w niniejszej sprawie. Biegły sądowy wskazał, że w celu obliczenia utraconego zysku przez powoda przyjął założenia, które były konieczne wobec faktu niezrealizowania przez strony umowy o dzieło w całości. Trzeba podkreślić, że obliczenie odszkodowania, które ma rekompensować fakt niezrealizowanego kontraktu w całości wobec braku współdziałania strony pozwanej w jego realizacji oparte jest na założeniu, którego podstawą były dane wynikające ze zrealizowania przez powoda umowy z dnia 03 marca 2008 r. w 40%. Zdaniem Sądu biegły sądowy słusznie uznał, że za dane reprezentatywne do wykorzystania ich do czynienia założeń dotyczących realizacji kolejnych biur handlowych, a opisanych w liście biur przedstawionych przez stronę pozwaną.

Przedmiotem umowy stron było zrealizowanie przez powoda wizualizacji 99 biur handlowych pozwanego. Strona pozwana nie przedstawiła dowodu wykazującego zmianę tego postanowienia umownego, jak i też nie wykazała, jaką liczbą biur dysponowała w okresie realizacji umowy z dnia 03 marca 2008 r. Z tego względu założenie biegłego sądowego dotyczące możliwości powoda w ramach przedmiotowej umowy zrealizowania wizualizacji w kolejnych 60 biurach handlowych strony pozwanej było prawidłowe. Biegły na podstawie postanowień umowy i danych wynikających z faktur wystawionych przez powoda na rzecz strony pozwanej z tytułu zrealizowanej części zamówienia dokonał średnich obliczeń, które odniósł do niezrealizowanej części zamówienia. Czynienie tych założeń zdaniem Sądu było prawidłowe. Biegły nie miał zweryfikować zasadności obliczonego wynagrodzenia przez powoda z tytułu zrealizowanej umowy, lecz ustalić przewidywany zysk powoda wobec braku możliwości jej realizacji w części, do czego niezbędne było czynienie założeń. Trzeba zwrócić uwagę na to, że strona pozwana nie przedstawiła biegłemu sądowemu materiału dowodowego dotyczącego wielkości niezrealizowanych biur, wyboru strony pozwanej dotyczącego lokalizacji niezrealizowanych biur, czy innych wniosków dowodowych, których wyniki miałyby i mogłyby zostać uwzględnione przez biegłego na etapie sporządzania przez niego opinii pisemnej czy przedstawiania wyjaśnień w trybie art. 286 k.p.c. na rozprawie w dniu 07 kwietnia 2016 r. (k. 759-762).

Z wyjaśnień biegłego sądowego wynika, że swoje wyliczenia opierał na mających zostać zrealizowanych przez powoda 60 lokalizacjach biur handlowych, a nie na podstawie ich konkretnych adresów, ponieważ obliczenie utraconych korzyści jest czynieniem założeń, a nie badaniem stanu faktycznego, który nie zaistniał. (k. 760).

Biegły nie był też uprawniony do czynienia założeń dotyczących tych danych, które w trakcie realizacji umowy były zmieniane, dookreślane przez stronę pozwaną czyli nie mógł przyjąć, przewidzieć „ostatecznie określonej liczby” biur handlowych mających zostać określoną przez pozwaną, które nie zostały zrealizowane, wobec ciągłych zmian tej liczby przez stronę pozwaną, nie mógł też czynić założeń, co do ilości osobonocy, która każdorazowo miała być ustalana przez stronę pozwaną (§ 4 umowy) w przypadku realizacji biur handlowych w jednej miejscowości. Zasadnie zatem biegły uznał, że dla czynienia założeń decydująca jest treść umowy, ustalająca jej zakres – §1 ust. 1 umowy oraz to, że do wyliczenia kosztów nie jest konieczne przewidywanie dalszych założeń zależnych od stanowiska zamawiającego, a które nie zostało wyrażone wobec braku jego współdziałania podczas realizacji umowy.

W wyjaśnieniach złożonych w trybie art. 286 k.p.c. biegły sądowy P. M. podał, iż dane historyczne zawarte w aktach sprawy były wartościami reprezentatywnymi. 40% wykonanych prac przez powoda na podstawie umowy z dnia 03 marca 2008 r. stanowiło wystarczający obraz do założeń biegłego i nie istniało w tym wypadku ryzyko błędu statystycznego. Biegły ustalił zysk powoda w ten sposób, że od ceny usługi ustalonej między stronami odejmował koszty, jaki K. F. poniósł w związku ze zleceniem ich jego podwykonawcy. Biegły zweryfikował ten koszt na podstawie dokumentów źródłowych, które zostały mu przedstawione przez powoda w trakcie sporządzania opinii oraz na podstawie weryfikacji poprawności tych danych w oparciu o obowiązujące stawki rynkowe na tego typu usługi. (wyjaśnienia opinia biegłego k. 759 – 762).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód K. F. dochodził od (...) S.A. (następnie: (...) S.A. w P.) odszkodowania w wysokości 81.145,19 zł z tytułu odstąpienia od umowy o dzieło zawartej pomiędzy stronami oraz kwoty 20.144,02 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek na dzień wniesienia pozwu od obliczonych od wskazanej kwoty z tytułu odszkodowania.

Powód zawarł ze stroną pozwaną w dniu 03 marca 2008 r. umowę o dzieło, której przedmiotem była zmiana wizualizacji 99 biur handlowych strony pozwanej. Uzasadniając swoje roszczenie powód wskazał, że na skutek braku współdziałania strony pozwanej w realizacji przedmiotu umowy o dzieło wezwał stronę pozwaną do zaakceptowania wizualizacji i udostępnienia biur handlowych w terminie dwóch tygodni od dnia otrzymania pisma pod rygorem skorzystania przez powoda uprawnień z art. 639 k.c. i art. 640 k.c. włącznie z odstąpieniem umowy, oznaczając na wykonanie tego obowiązku dwutygodniowy termin. Z uwagi na niewykonanie przez stronę pozwaną wezwania powód na podstawie art. 640 k.c. odstąpił od umowy i wystąpił z roszczeniem odszkodowawczym.

Z kolei strona pozwana wskazała, że z uwagi na to, że zamawiającemu przysługiwało prawo do kształtowania zakresu dzieła powód nie mógł skorzystać z uprawnienia wynikającego z treści art. 640 k.c. Pozwany podał, że §1 ust. 3 umowy z dnia 03 marca 2008 r. przewidywał, że pochodzące od strony pozwanej wskazanie kasetonów i folii wyłączonych spod zamówienia demontażu jest dla powoda wiążące. Zdaniem strony pozwanej zamawiający zagwarantował sobie możliwość dostosowania kontynuacji umowy do osiągniętych efektów. Strona pozwana podała, że z uwagi na nienależytą jakość montowanych przez powoda urządzeń podjęła decyzję o niepowierzeniu powodowi kontynuowania realizacji wymiany kasetonów, a przez to była uprawniona od umowy odstąpić na podstawie art. 636 k.c. (k. 158-159).

Mając na uwadze przedstawione twierdzenia stron należało ocenić skuteczność realizowanych przez strony uprawnień i obowiązków wynikających z zawartej przez nich umowy o dzieło z dnia 03 marca 2008 r. Przede wszystkim należy wskazać, że zgodnie z § 9 zawartej przez strony umowy o dzieło, zmiana umowy wymagała formy pisemnej pod rygorem nieważności.

Wbrew twierdzeniu strony pozwanej zacytowana powyżej treść §1 ust. 3 umowy z dnia 03 marca 2008 r. nie uprawniała strony pozwanej do „niekontynuowania realizacji umowy”. Powyższe postanowienie mając na uwadze zakres zleconego dzieła powodowi odnoszącego się do 99 biur handlowych, czynności, które należało zrealizować, aby wykonać daną wizualizację biura oznaczało jedynie, że pozwana może wyłączyć kasetony i folię spod demontażu w ramach realizacji danej wizualizacji. Jak wynika z zeznań powoda K. F. postanowienie to było przez stronę pozwaną na początku współpracy realizowane, tzn. pozwana sama, przy udziale swoich pracowników próbowała samodzielnie dokonywać demontażu folii i kasetonów.

Postanowienie, to – §1 ust. 3 umowy „nie może zostać zinterpretowane we wskazany przez pozwaną sposób tj., że na każdym etapie współpracy pozwana może zaprzestać kontynuowania realizacji umowy o dzieło. Powyższe jest sprzeczne już samym literalnym brzmieniem postanowienia umowy zawartego w §1 ust. 3, które wskazuje, że zamawiający ma wpływ na sposób realizacji wykonywanego dzieła, może udzielać wskazań i poleceń, lecz nie zmienia ono przedmiotu umowy, którym była realizacja wizualizacji 99 biur handlowych strony pozwanej na terenie całego kraju.

Nie stanowi ono wbrew twierdzeniu strony pozwanej „lex specialis w stosunku do postanowienia §1 ust. 1 umowy”. (k. 415). Jak wynika z treści zeznań powoda K. F. nie można uznać, aby przedstawiona przez stronę pozwaną interpretacja §1 ust. 3 umowy z dnia 03 marca 2008 r. była wynikiem zgodnego z zamiaru stron stosownie do treści art. 65 k.c. Ponadto taka interpretacja §1 ust. 3 przedmiotowej umowy jest sprzeczna z istotą umowy o dzieło, umowy, której nie można wypowiedzieć ze względu na naturę stosunku prawnego umowy o dzieło, którą kształtuje przede wszystkim charakter zobowiązania przyjmującego zamówienie (wykonanie dzieła jako umówionego rezultatu). (tak też A. Brzozowski (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. II, 2011, s. 431–432).

W niniejszej sprawie było bezsporne, że strony nie rozwiązały umowy o dzieło z dnia 03 marca 2008 r., zarówno w sposób pisemny, czy też za zgodą obu stron nie doszło do rozwiązania i potwierdzenia tego faktu pismem (art. 77 §2 i §3 k.c.), ani nie doszło do rozwiązania umowy w sposób konkludentny. Powód po otrzymaniu wiadomości w formie elektronicznej z sierpnia 2008 r., z której wynika, że strona pozwana „póki co” wstrzymała kontynuowanie umowy, wzywał stronę pozwaną do jej kontynuacji, umożliwienia mu jej realizacji.

Z treści korespondencji elektronicznej stron wynika, że strony prowadziły rozmowy, których przedmiotem była realizacja umowy o współpracę, ale nie podpisały żadnego dokumentu, który mógłby stanowić o tym, że umowa z dnia 03 marca 2008 r. została przez nie rozwiązana.

Strona pozwana wbrew jej twierdzeniu zawartym w odpowiedzi na pozew nie złożyła powodowi również oświadczenia o odstąpieniu od umowy. Strona pozwana podnosząc, że umowa było nienależycie realizowana przez powoda nie przedstawiła na powyższą okoliczność dowodów. Zamawiający nie zgłosił reklamacji z tytułu wad, usterek, nie zgłosił roszczeń z tytułu rękojmi. Pozwany. nie przedstawił żadnych dokumentów uzasadniających ten fakt, nie wykazał, w jakim zakresie umowa była wykonana nienależycie. Z zeznań świadków, którzy byli pracownikami strony pozwanej oraz A. B., który podpisywał umowę w imieniu strony pozwanej, nie wynika, aby powodem „niekontynuowania” umowy miało być jej nienależyte wykonanie przez powoda. A. B., który pełnił funkcję członka zarządu strony pozwanej w 2007-2008 r. określił współpracę z powodem jako dobrą (k. 383).

Trzeba zauważyć, że zrealizowane przez powoda biura handlowe strony pozwanej, ich wizualizacja zostały odebrane przez stronę pozwaną bez zastrzeżeń. Tylko w przypadku dwóch biur zostały zgłoszone usterki, które dotyczyły elementów nieistotnych i które miały zostać w krótkim terminie przez powoda usunięte. Ewentualne roszczenia strony pozwanej z tytułu rękojmi mogły zostać przez pozwaną zgłoszone po dokonanej odbiorze 39 biur handlowych, ale pozwana takich roszczeń nie zgłosiła.

Strona pozwana nie zrealizowała także swoich uprawnień wynikających z art. 636 § 1 k.c. zgodnie z którym, jeżeli przyjmujący zamówienie wykonywa dzieło w sposób wadliwy albo sprzeczny z umową, zamawiający może wezwać go do zmiany sposobu wykonania i wyznaczyć mu w tym celu odpowiedni termin. Po bezskutecznym upływie

wyznaczonego terminu zamawiający może od umowy odstąpić albo powierzyć poprawienie lub dalsze wykonanie dzieła innej osobie na koszt i niebezpieczeństwo przyjmującego zamówienie.

Z akt sprawy wynika bezspornie, że strona pozwana nie wzywała powoda do zmiany sposobu wykonania dzieła, nie wyznaczała w tym celu terminu. Pozwany jedynie na wezwania powoda dotyczące kontynuowania umowy o współpracę z dnia 04 marca 2008 r., do rozliczenia i dokończenia umowy, której przedmiotem była wizualizacja biur handlowych podawała, że „część biur została oklejona wg. nie zatwierdzonej wizualizacji, zamontowane zostały wyłączniki zmierzchowe zamiast zegarowych” (k. 29). Pozwany jednocześnie nie określał i w toku niniejszego postępowania nie wykazał, do których biur miał zastrzeżenie w zakresie sposobu wykonania wizualizacji przez powoda, nie sprecyzował, w tym zakresie żadnych roszczeń. Nie złożył również wbrew twierdzeniu zawartego w odpowiedzi na pozew oświadczenia o odstąpieniu od umowy na podstawie art. 636 §1 k.c. i nie próbował tego faktu w toku niniejszego postępowania udowodnić.

Strona pozwana na wezwanie powoda do akceptacji dalszych projektów i wskazania dalszych biur handlowych do realizacji poprzestała na stwierdzeniu, że „póki co nie akceptuję nowych projektów (k.66), a następnie nie wykazywała woli współpracy w realizacji umowy. Należy również zaznaczyć, że postawa strony pozwanej w zakresie realizacji umowy od daty jej podpisania była nieprawidłowa. Już w dacie podpisania umowy o dzieło strona pozwana nie dookreśliła przedmiotu zamówienia tzn. nie przedstawiła danych dotyczących lokalizacji biur handlowych w poszczególnych miastach w kraju. Dokonywała zmiany listy tych biur, Przy czym dochodziło do wskazania przez stronę pozwaną danego biura, a następnie strona pozwana wskazywała, że odstępuje od jego realizacji, dokonywała zmiany terminu realizacji zleczanych biur. Z zeznań pracownika powoda M. G. wynika „lista biur zmieniała się bardzo szybko, do tego dostosowywaliśmy się, tak operowaliśmy pracą podwykonawcy” (k. 191).

Umowa o dzieło wymaga współdziałania stron nie tylko w czasie jego oznaczania przy samym zamawianiu dzieła, ale i w toku jego wykonywania. Powód realizował daną wizualizację biura po zaakceptowaniu jej projektu przez zamawiającego i udostępnieniu biura przez zamawiającego. Zatem współdziałanie zamawiającego było niezbędne do wykonania przedmiotu umowy przez powoda, którym była realizacja wizualizacji 99 biur handlowych strony pozwanej. Nie można uznać, że wskazana liczba, jak podaje pozwany stanowiła jedynie „symbol” . O ile adresy biur mogły zostać dookreślone przez strony w trakcie ich realizacji, czy też strony mogły określić w dowolnej formie termin realizacji poszczególnych biur wobec nieustalenia powyższych danych elementów realizacji umowy w formie pisemnej w umowie z dnia 03 marca 2008 r., to zmiana liczby biur - zakres przedmiotu umowy stron stosownie do § 9 umowy wymagała do jej ważności formy pisemnej,

Strony nie podpisały aneksu do umowy dotyczącego zmiany liczby biur handlowych. Pozwana, profesjonalny podmiot gospodarczy nie wystąpiła z propozycją zmiany umowy. Ponadto twierdzenie pozwanego, że liczba 99 biur handlowych była „górną granicą”, a ich konkretyzacja miała nastąpić w trakcie realizacji kolejnych wizualizacji potwierdza, to że zamiarem powoda było zlecenie wykonania wizualizacji w 99 biurach handlowych, jak wprost wskazano w §1 ust. 1 pisemnej umowy o dzieło z dnia 03 marca 2008 r.. (k. 416). Twierdzenie, to pozostaje w sprzeczności z jednoczesnym stanowiskiem pozwanego, że liczba 99 biur handlowych stanowiła „symbol”.

Obowiązek strony pozwanej - zamawiającego do współdziałania w realizacji umowy z dnia 03 marca 2008 r. wynikał zarówno z ogólnej zasady kontraktowej wyrażonej w treści art. 354 k.c., jak i z treści umowy, zgodnie z którą do obowiązków zamawiającego należało współdziałanie z agencją poprzez bieżące usuwanie leżących po jego stronie przeszkód natury organizacyjnej pojawiających w trakcie wykonywania dzieła przez powoda. (k. 12).

Wobec braku współpracy strony pozwanej w realizacji umowy z dnia 03 marca 2008 r. powód wezwał zamawiającego do wykonania zobowiązań wynikających z umowy z dnia 03 marca 2008 r. w szczególności do zaakceptowania wizualizacji i udostępnienia biur handlowych w terminie dwóch tygodni od dnia otrzymania pisma pod rygorem skorzystania przez powoda z uprawnień z art. 639 k.c. i art. 640 k.c. włącznie z odstąpieniem umowy, a następnie wobec nieprzedstawienia przez zamawiającego biur handlowych do dalszej realizacji powód pismem z dnia 4 marca 2009 roku odstąpił od umowy na podstawie art. 640 k.c.

W razie odstąpienia od umowy o dzieło na podstawie art. 640 k.c. żadna ze stron nie może dochodzić roszczeń wynikających z tej umowy - ponieważ takie roszczenia im nie przysługują; strony po odstąpieniu mają roszczenia przewidziane w art. 494 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2004 r., IV CK 340/04, LEX nr 284215)

Podstawę prawną dochodzonego roszczenia powoda stanowił zatem art. 494 § 1 k.c. zgodnie z którym strona, która odstępuje od umowy wzajemnej może żądać nie tylko zwrotu tego, co świadczyła, lecz również na zasadach ogólnych naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania. Odszkodowanie z art. 494 k.c. obejmuje utracone korzyści, a więc zysk, jaki strona odstępująca od umowy mogła osiągnąć, gdyby zobowiązanie zostało wykonane. Ponieważ często z zawarciem umowy wiążą się dodatkowe koszty transakcji, one także są objęte obowiązkiem odszkodowawczym, jednak tylko o tyle, o ile nie zostały już wkalkulowane w utracony zysk strony z całego przedsięwzięcia

Sąd uznając odstąpienie od umowy o dzieło przez powoda za skuteczne zlecił biegłemu sądowemu ds. wyceny reklamy i przedsiębiorstw wyliczenie zysku, który mógłby osiągnąć K. F. realizując w pełnym zakresie umowę z (...), poprzez ustalenie kwoty wynagrodzenia K. F. i kosztów, które zaoszczędził, na podstawie wysokości wynagrodzenia i wysokości kosztów w przypadku biur handlowych już zrealizowanych w ramach tej umowy. Z przedstawionych wyliczeń biegłego sądowego wynika, że utracony zysk powoda z powodu niezrealizowania umowy z dnia 03 marca 2008 r. przez powoda w całości, to kwota 80.936,30 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał powództwo w zakresie kwoty 80.936,30 zł za zasadne i orzekł, jak w pkt. 1 wyroku.

Sąd uwzględniając roszczenie powoda w części ocenił podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia. Strona pozwana podała, że roszczenie powoda jest roszczeniem o wypłatę wynagrodzenia z tytułu umowy dzieło i przedawnia się stosownie do treści art. 646 k.c. w terminie dwóch lat. Pozwany nie wskazał, daty, w jakiej jego zdaniem roszczenie powoda stało się wymagalne. Zarzut ten był nie zasadny. Po pierwsze powód dochodził roszczenia odszkodowawczego na podstawie art. 640 k.c. i art. 494 k.c. w zw. z art. 471 k.c., które przedawnia się według treści art. 118 k.c. i w przypadku roszczenia powoda termin przedawnienia wynosi trzy lata. (wyrok SN z 21 stycznia 2010 r., IV CSK 112/2010, LexisNexis nr 2456080). Po drugie początek biegu terminu przedawnienia, jak już wspomniano, określa art. 120 § 1 zd. 2 k.c., jako że jest to zobowiązanie bezterminowe. Ponieważ art. 494 k.c. konstruuje roszczenie o naprawienie szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania dopiero po odstąpieniu od umowy, nie jest możliwe, aby termin przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody rozpoczynał swój bieg jeszcze przed tym odstąpieniem. Zatem roszczenie powoda stało się wymagalne w dniu złożenia stronie pozwanej oświadczenia o odstąpieniu od umowy – 04 marca 2009 r. Powód wystąpił z pozwem w dniu 04 marca 2011 r., a tym samym przed upływem terminu przedawnienia roszczenia. Z podanych względów podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia roszczeń powoda nie zasługiwał na uwzględnienie.

Sąd oddalił powództwo w zakresie kwoty 208,89 zł z tytułu odszkodowania stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą żadaną przez powoda w pozwie – 81.145,19 zł, a kwotą uznaną przez Sąd z tego tytułu za zasadną – 80.836,30 zł oraz oddalił powództwo w zakresie kwoty 20.144,02 zł żadanej przez powoda z tytułu skapitalizowanych odsetek.

Powód podał, że wysokość skapitalizowanych odsetek naliczył od kwoty 81.145,19 zł od dnia 07 kwietnia 2009 r. do dnia 04 marca 2011 r. (k. 140). Dokonując oceny zasadności roszczenia powoda z tytułu „skapitalizowanych odsetek” Sąd miał na uwadze to, że świadczenie powoda miało charakter bezterminowy. W zakresie roszczenia bezterminowego należy odróżnić termin jego wymagalności, od terminu opóźnienia, w którym pozostaje dłużnik dopiero od daty wezwania do zapłaty. (art. 455 k.c.). Zatem odsetek za opóźnienie na podstawie art. 481 k.c. wierzyciel może żądać dopiero od dnia, w którym dłużnik po jego wezwaniu winien dług uiścić. Odnosząc powyższe do oceny roszczenia powoda z tytułu „skapitalizowanych odsetek” w wysokości 20.144,02 zł Sąd uznał, że nie zasługiwało na uwzględnienie. Powód nie przedstawił dowodu doręczenia stronie pozwanej wezwania do zapłaty dochodzonego odszkodowania z tytułu utraconych korzyści (k. 139). W konsekwencji powyższego powód nie był uprawniony do naliczenia na jego

rzecz skapitalizowanych odsetek od wskazywanej przez niego daty – 07 kwietnia 2009 r. (k. 140), jako daty, od której strona pozwana miała pozostawać w opóźnieniu w spełnieniu dochodzonego przez powoda świadczenia.

Sąd uznał za zasadne żądanie powoda dotyczące odsetek od dnia następnego po dniu doręczenia pozwu w niniejszej sprawie tj. od dnia 12 lipca 2011 r. (k. 155). O odsetkach od dnia 12 lipca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015 r. zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Natomiast o odsetkach od dnia 1 stycznia 2016 r. Sąd orzekł w myśl art. art. 481 § 1 i 2 k.c. zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 100 k.p.c. zgodnie, z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W niniejszej sprawie uwzględniając stosunek zasądzony w wyroku kwoty tj. 80.936,30 zł do kwoty żądanej przez powoda tj. 101.289,21 zł uznać należy, że powód wygrał sprawę w 80%. Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda koszty procesu wskazując na ww. wynik postępowania i na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. pozostawił szczegółowe ich wyliczenie kosztów referendarzowi sądowemu.

ZARZĄDZENIE

(...)